

Odwwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-30/05 William Prym GmbH & Co. KG oraz Prym Consumer GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 30 listopada 2007 r. przez William Prym GmbH & Co. KG i Prym Consumer GmbH

(Sprawa C-534/07 P)

(2008/C 37/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: William Prym GmbH & Co. KG i Prym Consumer GmbH (przedstawiciele: adwokaci H.-J. Niemeyer i Ch. Hermann)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-30/05 w zakresie, w jakim dotyczy on wnoszących odwołanie,
2. Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2004) 4221 wersja ostateczna z dnia 26 października 2004 (Sprawa COMP/F-1/38.338 — PO/Igły) w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie,
tytułem pomocniczym uchylenie grzywny nałożonej w art. 2 lub obniżenie jej,
3. Tytułem pomocniczym w stosunku do żądania zawartego w pkt 2 przekazanie sprawy do rozstrzygnięcia Sądowi,
4. Obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Sąd niesłusznie stwierdził, że podział początkowo jednolitego postępowania w sprawie „twardych wyrobów pasmanteryjnych” na postępowanie w sprawie „twardych wyrobów pasmanteryjnych: igły” i postępowanie w sprawie „twardych wyrobów pasmanteryjnych: zamki” bez uzasadnienia takiego podziału nie naruszał praw do obrony wnoszących odwołanie, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym.
- Odmawiając zbadania, czy podział postępowania w sprawie „twardych wyrobów pasmanteryjnych” był niezgodny z prawem, ponieważ sporne naruszenie miało jednolity i ciągły charakter, Sąd naruszył zasadę zakazującą odmowy udzielenia dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz podstawowe prawo do bycia wysłuchanym.

- Sąd niesłusznie zaprzeczył, jakoby został naruszony obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 253 WE. Niesłusznie również stwierdził, że zawierająca luki analiza Komisji dotycząca rozmiaru rynków uznanych za właściwe w sprawie i konkretnych skutków naruszenia na rynku, nie ma znaczenie dla sprawy.
- Sąd naruszył wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien. Wagę naruszenia określił on w odniesieniu do abstrakcyjnej formy naruszenia a najniższą kwotę podstawową grzywny odpowiadającą stopniowi wagi naruszenia uznał za kwotę minimalną, która nie może zostać obniżona. Odmówił on także uwzględnienia dobrowolnego zakończenia naruszenia jako okoliczności łagodzącej, naruszając zasady państwa prawa i równego traktowania.
- W końcu Sąd naruszył zasadę proporcjonalności. Zastosował wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien określając wagę naruszenia równie jednostronnie i formalnie na niekorzyść wnoszących odwołanie, jak zrobiła to druga strona postępowania odwoławczego. Dodatkowo nie podjął się wyważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, tak jak wymaga tego zasada proporcjonalności, lecz zbadał proporcjonalność grzywny wyłącznie w świetle pojedynczych kryteriów różnych w danym wypadku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 3 grudnia 2007 r. — Assitur Srl przeciwko Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

(Sprawa C-538/07)

(2008/C 37/22)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Assitur Srl.

Strona pozwana: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano.

Pytania prejudycjalne

„Czy art. 29 dyrektywy 92/50/WE⁽¹⁾ przewidując siedem przypadków wykluczenia z udziału w zamówieniach na usługi, określa wyczerpującą listę przypadków wykluczenia, stojąc zatem na przeszkodzie temu, by w art. 10 ust. 1a ustawy nr 109/94 (obecnie zastąpionym art. 34 ostatni akapit dekretu ustawodawczego nr 136/06) wprowadzono zakaz wspólnego uczestnictwa w przetargu przedsiębiorstw, które łączy stosunek kontroli?”

⁽¹⁾ Dz.U. L 209, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-539/07)

(2008/C 37/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Montaguti i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie umożliwiając w przypadku wszystkich wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112” udostępnienia, w stopniu technicznie możliwym, władzom odpowiedzialnym za podjęcie działań w nagłych wypadkach informacji o miejscu, z którego został on wywołany, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 26 ust. 3 dyrektywy 2002/22/WE⁽¹⁾,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2002/22/WE upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, str. 51).

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-540/07)

(2008/C 37/24)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Ryal i A. Aresu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy system opodatkowania obciążający dywidendy wypłacane przez spółki z siedzibą w innych państwach członkowskich i państwach członkach Europejskiego Obszaru Gospodarczego w większym stopniu niż system obowiązujący w zakresie dywidend krajowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 56 WE i art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym dotyczącego swobodnego przepływu kapitału między państwami członkowskimi oraz między państwami członkami tego porozumienia, oraz zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 31 tego porozumienia dotyczącego swobody działalności gospodarczej w państwach członkach tego porozumienia;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja odnosi się do włoskiego ustawodawstwa obowiązującego w tej dziedzinie, które ma również charakter konwencyjny i które poddaje wypłatę dywidend spółkom, które nie są włoskie (to znaczy dywidend wychodzących) opodatkowaniu wyraźnie mniej korzystnemu niż opodatkowanie wypłaty dywidend na rzecz spółek włoskich (to znaczy dywidend krajowych).

Zdaniem Komisji Europejskiej ustawodawstwo takie — do którego reformy rząd włoski się przygotowuje — wydaje się być sprzeczne z zasadą swobodnego przepływu kapitału, jako że ma ono negatywny skutek dla zysków i decyzji inwestycyjnych niebędących rezydentami wspólników spółek włoskich, czyniąc jednocześnie gromadzenie kapitału za granicą trudniejszym dla tych włoskich spółek. Należy zatem stwierdzić oczywiste naruszenie art. 56 WE, który zakazuje wszelkich ograniczeń swobodnego przepływu kapitału między państwami członkowskimi oraz art. 40 porozumienia o EOG, który w analogiczny sposób ustanawia tę samą swobodę między państwami członkami tego porozumienia.

Ponadto zdaniem Komisji Europejskiej ustawodawstwo takie może również być sprzeczne ze swobodą działalności gospodarczej uregulowaną w art. 31 porozumienia o EOG, jako że może być również stosowane do udziałów kontrolnych we włoskich spółkach spółek z siedzibami w państwach członkach tego porozumienia, do których nie ma zastosowania zharmonizowany system podatkowy dyrektywy 90/435/EWG⁽¹⁾.